

Нѣкой бѣше го видѣлъ при единъ сарафинъ, прочуть лихваръ при това. Помислиха, че най-послѣ златото на откраднатия вѣнецъ излизаше на лице. Но селянинътъ очевидецъ твърдѣше, че той е видѣлъ въ ржцѣтъ на Гроздана нанизъ съ рубета и махмудии и добръ е позналъ, че това е нанизътъ на жена му. Но и самъ Грозданъ като че нищо не криеше, защото самъ бѣше казвалъ на други, че е размѣнялъ наниза на жена си, като посочилъ дори и сумата, която бѣше взелъ. Всички едногласно признаваха голѣмата промѣна, станала у него. Вмѣсто да пилѣе пари и да се весели, когато тѣй бѣше богатѣлъ, той си оставаше трѣзвенъ, въздържанъ и заетъ само съ работата си. Изглеждаше, че освѣнъ добитѣка, който искаше да купи, и друго нѣщо го задържаше въ града, но какво—никой това не знаеше.

Надвечерь единъ день Грозданъ се върна отъ града. Той си идѣше пѣшъ, носѣше ямурлука си прѣметнатъ на рамо върху тоягата си и караше прѣдъ себе си едри два вола. Като минаваше покрай кръчмата на Къня, отъ тамъ излѣзе дѣдо Недко и, щомъ го видѣ, дигна ржцѣ, запѣ нѣщо и започна да играе, като политаше ту насамъ—ту нататѣкъ. Както се виждаше, иконописецътъ празнуваше оздравяването си. Йорданъ ковачътъ излѣзе да го прибере. Грозданъ поприказва съ тѣхъ, усмихнатъ, веселъ, слѣдъ това подкара пакъ воловетѣ си къмъ кѣщи.

Отколѣ въ кѣщата на Гроздана не бѣше имало такава радостъ. Най-напрѣдъ се показва Добри, оздравѣлъ вече, забѣлѣза баща си и хукна тичешката насрѣща му. Тоя пѣтъ той не питаше какво сж му купили отъ града, а радостно гледаше голѣмитѣ и хубави животни, чернитѣ и влажни очи на които сѣкашъ го познаваха и говорѣха, че отсега нататѣкъ тѣ не сж чужди помежду си, а свои. Излѣзе и Петра. Като пристѣгаше ржченика на главата си, тя бързаше срѣщу Гроздана усмихната,